

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 16C/12/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5716201725
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr., Ing. Katarína Muráriková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2016:5716201725.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Martin sudkyňou JUDr. Ing. Katarínou Murárikovou, v právnej veci žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpeného: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679 (adresa na doručovanie: Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany), proti žalovanému: R. A., W.. XX.XX.XXXX, F. Q.É. C. XXXX/XX, M. M., o zaplatenie 421,46 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 295 eur spolu s úrokom z omeškania:

- vo výške 5,05 % ročne zo sumy 105 eur od 04.11.2015 do zaplatenia,
- vo výške 5,05 % ročne zo sumy 35 eur od 04.11.2015 do 20.10.2016,
- vo výške 5,05 % ročne zo sumy 35 eur od 16.11.2015 do zaplatenia,
- vo výške 5,05 % ročne zo sumy 35 eur od 16.12.2015 do zaplatenia,
- vo výške 5,05 % ročne zo sumy 35 eur od 16.01.2016 do zaplatenia,
- vo výške 5,05 % ročne zo sumy 35 eur od 16.02.2016 do zaplatenia,
- vo výške 5 % ročne zo sumy 35 eur od 16.03.2016 do zaplatenia,
- vo výške 5 % ročne zo sumy 15 eur od 16.04.2016 do zaplatenia, pričom súd mu povoľuje splácať sumu 295 eur s úrokmi z omeškania v mesačných splátkach po 35 eur, splatných vždy k 25. dňu v mesiaci, počnúc 25. dňom mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku s tým, že pri nezaplatení čo i len jednej splátky sa stane splatným celý dlh.

Vo zvyšku súd žalobu zamietá.

Žalobcovi priznáva súd voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 40 %.

odôvodnenie:

Žalobca sa žalobou doručitou súdu dňa 16.02.2016 domáhal zaplatenia sumy 421,46 eur (istina 140,70 eur + úrok vo výške 11,35 eur + zosplatnená istina vo výške 204,41 eur, upomienka II. vo výške 48 eur, zmluvná pokuta 17 eur), vyčísleného úroku z omeškania vo výške 5,71 eur (úrok u omeškania od 04.11.2015 do 09.02.2016) a úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 421,46 eur od 10.02.2016 do zaplatenia.

V žalobe uviedol skutkové tvrdenia, podľa obsahu ktorých na základe úverovej zmluvy Č.. XXXXXXXXXXXX, uzatvorenej dňa 16.04.2015 medzi ním a žalovaným, poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 400 eur. Tieto finančné prostriedky sa žalovaný zaviazal vrátiť v 12 pravidelných mesačných splátkach po 35 eur. Žalovaný bol v omeškaní s úhradou svojho záväzku tak, ako je uvedené v priloženom výpise čerpania, splátok a úhrad, z ktorého vyplýva prehľad jednotlivých platieb žalovaného a spôsob ich započítania. V zmysle Hlavy ÚZP s názvom Ukončenie úverovej zmluvy o poskytnutí úveru bol žalovaný žalobcom vyzvaný listom zo dňa 16.10.2015 k splateniu celého zostatku

úveru, ktorý pozostával z nezaplatených splátok po splatnosti, upomienky a zmluvnej pokuty (ak boli vygenerované) a zo zosplatených budúcich splátok, v lehote 15 dní od odoslania výzvy. Sadzba úroku z omeškania, ktorú si žalobca v žalobe uplatnil vo výške 5,05 % ročne, bola stanovená ako základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, t.j. ku dňu 04.11.2015 (pätnásty deň odo dňa odoslania výzvy k splateniu celého úveru) + 8 percentuálnych bodov. Úrok z omeškania bol stanovený ako úrok z omeškania vo výške 5,71 eur z čiastky 421,46 eur od 04.11.2015 do 09.02.2016, t.j. do dňa vyhotovenia žaloby.

Skutkové tvrdenia preukazoval žalobca predžalobnou výzvou na zaplatenie dlhu zo dňa 22.12.2015 spolu s podacím hárkom, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa 16.04.2015, úverovými podmienkami platnými od 01.10.2014, výzvou k splateniu celého úveru zo dňa 16.10.2015 spolu s podacím hárkom č. EPH005517380, výpisom čerpania, splátok a úhrad.

Vo veci bol vydaný platobný rozkaz č.k. 16C/12/2016-58 zo dňa 13.06.2016, voči ktorému podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odôvodnený odpor. Preto súd pri aplikácii § 267 ods. 3 CSP platobný rozkaz zrušil.

Žalovaný v odpore citoval ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) a f) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a § 11 ods. 1 písm. a) tohto zákona a poukázal na vybrané rozhodnutia súdov Slovenskej republiky, v ktorých bol úver z dôvodu absencie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca taktiež poukázal na rozsudok vo veci C 618/10 Banco Espanol de Crédito SA/Joaquín Calderón Camino, v ktorom Súdny dvor EÚ konštatoval, že vnútroštátny súd je povinný ex offio preskúmať prípadnú nekalú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, pokiaľ má k dispozícii právne a skutkové okolnosti potrebné na tento účel, a to aj v skrátenom konaní.

Žalobca sa k odporu vyjadril podaním zo dňa 12.10.2016, v ktorom uviedol, že zmluva o úvere neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Taktiež spochybnil názor žalovaného, podľa ktorého zmluva neobsahuje povinnú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) a f) zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom uviedol, že tento názor je v rozpore s vnútroštátnou úpravou aj so Smernicou 2008/48/ES.

V podaní zo dňa 16.11.2016 poukázal žalobca na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016, vedený pod značkou C-42/15, v intenciách ktorého nie je dôvod považovať úver za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko členské štáty nie sú oprávnené vo vnútroštátnej úprave stanoviť iné povinnosti do zmluvy o úvere než tie, ktoré sú vymenované v článku 10 smernice 2008/48. V nadväznosti na uvedené žiadal, aby súd žalobe vyhovel.

Na pojednávaní konanom dňa 21.11.2016 žalovaný tvrdil, že časť žalovanej pohľadávky čiastočne uhradil po podaní žaloby a súde. S cieľom predloženia dôkazu o tejto skutočnosti súd pojednávanie odročil na 12.12.2016. Následne žalovaný predložil súdu výpis z účtu, z ktorého vyplýva, že dňa 20.10.2016 bola realizovaná platba v sume 35 eur v prospech účtu, ktorého číslo sa zhoduje s číslom účtu uvedeným vo výzve k splateniu celého úveru zo dňa 16.10.2015 (IBAN SK51 8130 0000 0011 0087 0104, VS: 4504048540), pričom táto platba je identifikovaná variabilným symbolom uvedeným v tejto výzve. Rovnaké zúčtovacie údaje sa uvádzajú aj v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Na pojednávaní konanom dňa 12.12.2016 súd pojednával a rozhodol za splnenia zákonných podmienok a so súhlasom zástupcu žalobcu v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu.

Nárok uplatnený žalobcom má právny základ v predloženej písomnej zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 16.04.2015, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému bezúčelový úver vo výške 400 eur. Splátky boli v zmluve stanovené v počte 12 po 46,23 eur. Ako celková čiastka splatná spotrebiteľom bola vedená suma 420 eur. Termín konečnej splatnosti bol v zmluve vymedzený ako 12 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Ročná úroková sadzba bola uvedená 9,22 %, RPMN 9,7 %, priemerná hodnota RPMN 34,42 %.

Z výpisu čerpania, splátok a úhrad vyplýva, že žalovaný čerpal úver vo výške 400 eur. Tieto finančné prostriedky mu boli zaslané prevodom na účet. Žalovaný uhradil jednu splátku dňa 15.07.2015 v sume 35 eur a následne ďalšiu splátku v sume 35 eur až dňa 15.10.2015. Dňa 16.10.2015 žalobca úver zosplatil

(vyzval žalovaného k splateniu celého úveru výzvou zo dňa 16.10.2015). Dlžnú sumu 421,46 eur mal žalovaný uhradiť najneskôr do 15 dní odo dňa odoslania výzvy). Z pripojeného podacieho hárku vyplýva, že tento list bol žalovanému odoslaný poštou dňa 20.10. 2015.

Možnosť zosplatnenia úveru bola dohodnutá v hlave 6 § 3 Úverových zmluvných podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. - DUO, a to aj v prípade, ak sa klient oneskoril s platením aspoň dvoch splátok alebo 1 splátky dlhšie ako 3 mesiace.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 488 Občianskeho zákonníka, záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

Podľa § 489 Občianskeho zákonníka, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 502 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že dojednaná výška úrokov sa týka ročného obdobia.

Podľa § 503 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú. Ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky.

Podľa § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č.87/1995 Z.z., výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 52 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom od 1.4.2015, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej ako „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

Podľa § 1 ods. 2 veta prvá Zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 9 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

Podľa § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

Podľa § 9 ods. 2 písm. l) Zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

Podľa § 11 ods. 1 písm. a), b) a d) Zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa), a ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Súd dospel k záveru, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená zmluva o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka. Na jednej strane vystupovala fyzická osoba - spotrebiteľ, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonala v rámci svojho podnikania, povolania alebo zamestnania (žalovaný). Na strane druhej bola právnická osoba - dodávateľ, ktorá pri uzatváraní zmluvy konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti (žalobca). Závazkový vzťah, ktorý vznikol na základe tejto zmluvy, vyhodnotil súd ako vzťah občianskoprávny, založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktorá sa spravuje príslušnými ustanoveniami Zákona o spotrebiteľských úveroch. Aj keď predmetná zmluva je zmluvou, ktorá sa radí medzi absolútne obchody a posudzuje sa podľa Obchodného zákonníka, je zároveň zmluvou spotrebiteľskou. Normy obchodného práva sú preto použiteľné len vtedy, ak neodporujú úprave spotrebiteľských vzťahov podľa Občianskeho zákonníka a vykonávacích predpisov, ktoré ustanovenia majú prednosť pred aplikáciou Obchodného zákonníka.

Keďže súd ustálil, že zmluva uzatvorená so žalovaným je zmluvou o spotrebiteľskom úvere a vzťahuje sa na ňu Zákon o spotrebiteľských úveroch, súd primárne zisťoval, či má všetky povinné náležitosti v

zmysle § 9 ods. 2 tohto zákona. Po jej preskúmaní súd zistil, že zmluva neobsahuje povinné obsahové náležitosti minimálne podľa § 9 ods. 2 písm. k) a l) tohto zákona.

Za jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa sa považuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len RPMN), pretože uvedený údaj zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru a slúži na porovnanie spotrebiteľských úverov. Pri údají o RPMN vyžaduje zákon uvedenie všetkých predpokladov použitých na jeho výpočet, teda nepostačuje, aby bola uvedená len hodnota RPMN. V predloženej zmluve sa pri hodnote RPMN uvádza poznámka, že RPMN bolo vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia tejto zmluvy, t.j. má sa za to, že úver bol v prípade výplaty v hotovosti poskytnutý v deň podpisu zmluvy a v prípade výplaty na bankový účet klienta tretí deň po dni jej podpisu. Uvedená formulácia podľa názoru súdu po obsahovej stránke nespĺňa požiadavku § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom súd nezistil, že by sa predpoklady použité pre výpočet RPMN uvádzali v inej časti zmluvy, príp. v obchodných podmienkach. To, čo je nutné uviesť ako predpoklady pre výpočet RPMN, vyplýva z prílohy č. 2 k Zákonu o spotrebiteľských úveroch, ktorá obsahuje základnú rovnicu pre výpočet RPMN. V tejto súvislosti súd uvádza, že v zmluve sa uvádza údaj o odplate - 9,22 %, pričom nie je zrejmé, o akú odplatu sa jedná, ako a kedy sa uhrádza, či bola alebo nebola zahrnutá do hodnoty RPMN. Keďže celková čiastka, ktorú má uhradiť dlžník, sa uvádza sumou 420 eur, čo zodpovedá dvanásťnásobku mesačnej splátky 35 eur ($12 \times 35 = 420$), v uvedenom údají sa tento poplatok nezohľadnil. S poukazom na uvedené súd nadobudol pochybnosť o tom, či údaje o RPMN a o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, sú v zmluve uvedené správne. Súd prepočtom zistil, že keď sa tento poplatok 9,22 %, ktorý vyčíslil na 36,88 eur, pre účely výpočtu RPMN do vzorca na výpočet RPMN nezahrnie, hodnota RPMN je 9,5 %. Keď sa do vzorca zahrnie s tým, že sa zaplatí prvý deň po poskytnutí pôžičky, vyjde hodnota RPMN 31,56 %. Pri úhrade tohto poplatku do 30 dní od poskytnutia úveru je hodnota RPMN 31,01 %. V zmluve sa uvádza hodnota RPMN 9,7 %. Vzhľadom na uvedené súd konštatuje, že povinná obsahová náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch nie je v zmluve obsiahnutá tak, ako predpokladá uvedené zákonné ustanovenie.

Súčasne súd konštatuje, že dostatočne určito nebola vymedzená ani náležitosť zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. l) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Primárnemu účelu právnej úpravy zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) tohto zákona, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Len vtedy, pokiaľ je presne vymedzené, aká časť splátky pripadá na istinu a aká časť na úhradu príslušenstva či poplatkov, je vylúčené, aby vznikli pochybnosti o tom, ako mali byť splátky započítavané na úhradu dlžného spotrebiteľského úveru s príslušenstvom. Nemôže preto stačiť, ak je v zmluve uvedená len celková výška splátky, pozostávajúca z istiny, úrokov, príp. poplatkov a súčet všetkých položiek. Uvedené nebolo vyvrátené ani rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15. Nad rámec uvedeného súd uvádza, že v zmluve úplne absentujú bližšie údaje týkajúce sa odplaty. Táto položka je v zmluve identifikovaná len údajom „9,22 %“, pričom tak, ako už bolo uvedené vyššie, nie je zrejmé, z akej sumy sa týchto 9,22 % vyčíslí, či sa hradí jednorazovo alebo opakovane, príp. v akých lehotách, pričom súd údaj o odplate nezaznamenal ani v obchodných podmienkach.

V zmysle § 11 ods. 1 písm. b) (prípadne aj d/) Zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje z dôvodu absencie vyššie uvedených obligatórnych náležitostí za bezúročný a bez poplatkov, pričom absencia čo i len jednej z týchto obsahových náležitostí spôsobuje uvedený následok. V tejto súvislosti súd uvádza, že výrok 4. rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, v ktorom súdny dvor vyslovil, že zmluva o úvere by sa mala považovať za zmluvu bez úrokov a poplatkov, len pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, je skôr výklad adresovaný zákonodarcovi, pričom podľa názoru súdu náležitosti, ktoré absentovali v posudzovanej zmluve o poskytnutí pôžičky, predstavujú zohľadniac právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným náležitosti, pri ktorých je sankcia v podobe nazerania na zmluvu ako na bezúročnú a bez poplatkov namieste.

Žalovanému bol poskytnutý úver v sume 400 eur, pričom žalobca tvrdil, že splatil 70 eur (2 x po 35 eur), ktorá skutočnosť vyplýva aj z výpisu čerpania, splátok a úhrad. Žalovaný preukázal, že dňa 20.10.2016 zaplatil žalobcovi sumu 35 eur. Spolu tak uhradil žalobcovi 105 eur. Vzhľadom na to, že

úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, je možné priznať žalobcovi iba sumu nesplatenej istiny bez akýchkoľvek poplatkov a úrokov po odčítaní realizovaných platieb. Preto žalobcovi priznal súd nárok na zaplatenie sumy 295 eur (rozdiel 400 eur a 105 eur). Žalobca zosplatnil úver na základe listu zo dňa 16.10.2016, zasielaným žalovanému dňa 20.10.2015. Z predloženého výpisu čerpania, splátok a úhrad je však zrejmé, že žalovaný uhradil splátku v sume 35 eur dňa 15.10.2015, a teda skôr, ako bolo zosplatnenie úveru zrealizované. Predchádzajúca splátka bola uhradená 15.07.2015. Z uvedeného vyplýva, že neboli splnené zákonné podmienky na to, aby mohol žalobca požadovať zaplatenie celej nesplatenej pohľadávky, nakoľko využitiu práva žalobcu na zosplatnenie úveru bránil fakt, že dlžník nebol v omeškaní s úhradou splátok tri mesiace (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pričom uvedené ustanovenie nemožno podľa názoru súdu neaplikovať s poukazom na inú úpravu v obchodných podmienkach). Okrem uvedeného, veriteľ môže právo na zosplatnenie úveru využiť len do splatnosti ďalšej splátky, ktorá skutočnosť vyplýva z ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak bolo v rozhodnutí súdu alebo dohode zmluvných strán určené, že pri nesplatení niektorej splátky nastane splatnosť celej pohľadávky, veriteľovi vzniká právo uplatňovať voči dlžníkovi celú pohľadávku v prípade, keď dlžník nedodrži dohodu o včasnom plnení splátok alebo súdne rozhodnutie o povolení splátok. Ak pri nezaplatení niektorej splátky veriteľ svoje právo využije a dlžníkovi neoznámí, že trvá na zaplatení celej pohľadávky alebo toto právo neuplatní na súde do splatnosti najbližšej splátky, pričom dlžník medzi tým zaplatí ďalšiu splátku riadne a včas, veriteľ po zaplatení ďalšej splátky už svoje právo využiť nemôže a môže vymáhať len nezaplatenú splátku / splátky. Z uvedeného vyplýva, že vzhľadom na to, že žalobca úver zosplatnil tesne po tom, ako bola splátka uhradená, bolo potrebné tento proces opakovať, pokiaľ žalovaný splátky naďalej neuhrádzal a žalobca chcel právo vyplývajúce z § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka využiť. Súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že k predčasnemu zosplatneniu úveru účinne nedošlo. Preto dňa 04.11.2015 bol žalovaný v omeškaní s úhradou splátok splatných v máji, júni, auguste a v septembri 2015, nie však s úhradou zvyšných splátok. Preto žalobca nemal od tohto dňa nárok na úroky z omeškania z celej nesplatennej sumy, ale len na úroky z omeškania z dovtedy splatných splátok. Súd preto dlžnú sumu rozpočítal na splátky po 35 eur spôsobom vyplývajúcim z výrokovej časti tohto rozsudku, z ktorých priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania, počnúc dňom 04.11.2015, od ktorého dňa boli úroky z omeškania uplatnené. Nárok na úroky z omeškania priznal súd žalobcovi v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. Výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Vo zvyšku súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Poplatok za upomienku II. a zmluvnú pokutu nepriznal súd žalobcovi z dôvodu, že žalobca vo vzťahu k týmto uplatneným nárokom neuviedol žiadne skutkové tvrdenia, neodôvodnil ich a nepreukázal nárok na účtovanie poplatkov, pričom povinnosť tvrdenia zaťažuje žalobcu, ktorý si uvedenú povinnosť v tomto rozsahu nesplnil.

S poukazom na sociálnu situáciu žalovaného určil súd v zmysle § 228 ods. 3 CSP, že peňažné plnenie, na zaplatenie ktorého žalovaného zaviazal, sa môže vykonať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 35 eur, splatných vždy k 25. dňu v príslušnom kalendárnom mesiaci, počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom sa stane tento rozsudok právoplatný, až do úplného vyrovnania dlhu, pod následkom straty výhody splátok nezaplatením čo i len jednej splátky. Pri stanovení výšky splátok zohľadnil súd skutočnosť, že žalovaný je dôchodca, prihladol na jeho výdavky a výšku nesplateného dlhu ku dňu vyhlásenia rozsudku. Sumu 35 eur považuje súd vzhľadom na pomery žalovaného za primeranú, pričom podľa názoru súdu vzhľadom na predmet podnikania žalobcu nemožno úhradu dlhu formou splátok považovať za neprimeraný zásah do majetkovej sféry žalobcu.

Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa zásady úspechu v konaní. Žalobca bol v konaní úspešný v časti o zaplatenie sumy 295 eur a úroku z omeškania vyčísleného ku dňu vyhlásenia rozsudku, t.j. k 12.12.2016 na 16,07 eur. Celkovo tak v peňažnom vyjadrení úspech žalobcu ku dňu vyhlásenia tohto rozsudku zodpovedal sume 311,07 eur. Nárok, ktorého sa žalobca domáhal, súd vyčíslil na 442,97 eur (istina 421,46 eur + 5,71 eur ako vyčíslený úrok z omeškania + 15,80 eur ako úrok z omeškania vyčíslený do dňa vyhlásenia rozsudku). Vykonaním prepočtu súd zistil, že žalobca mal v konaní úspech 70,22 % a neúspech, rovnajúci sa úspechu žalovaného, mal 29,78 %. Žalobcovi tak vzniklo právo na náhradu trov konania potrebných na účelné uplatnenie práva v rozsahu cca 40 %, čo zodpovedá percentuálnemu vyjadreniu čistého úspechu žalobcu v konaní, vyčísleného ako rozdiel úspechu žalobcu a úspechu žalovaného. V súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania žalobcu voči žalovanému rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, prostredníctvom Okresného súdu Martin ku Krajskému súdu v Žiline (§ 357 písm. d/ CSP).

Odvolanie možno podať písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,

- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).